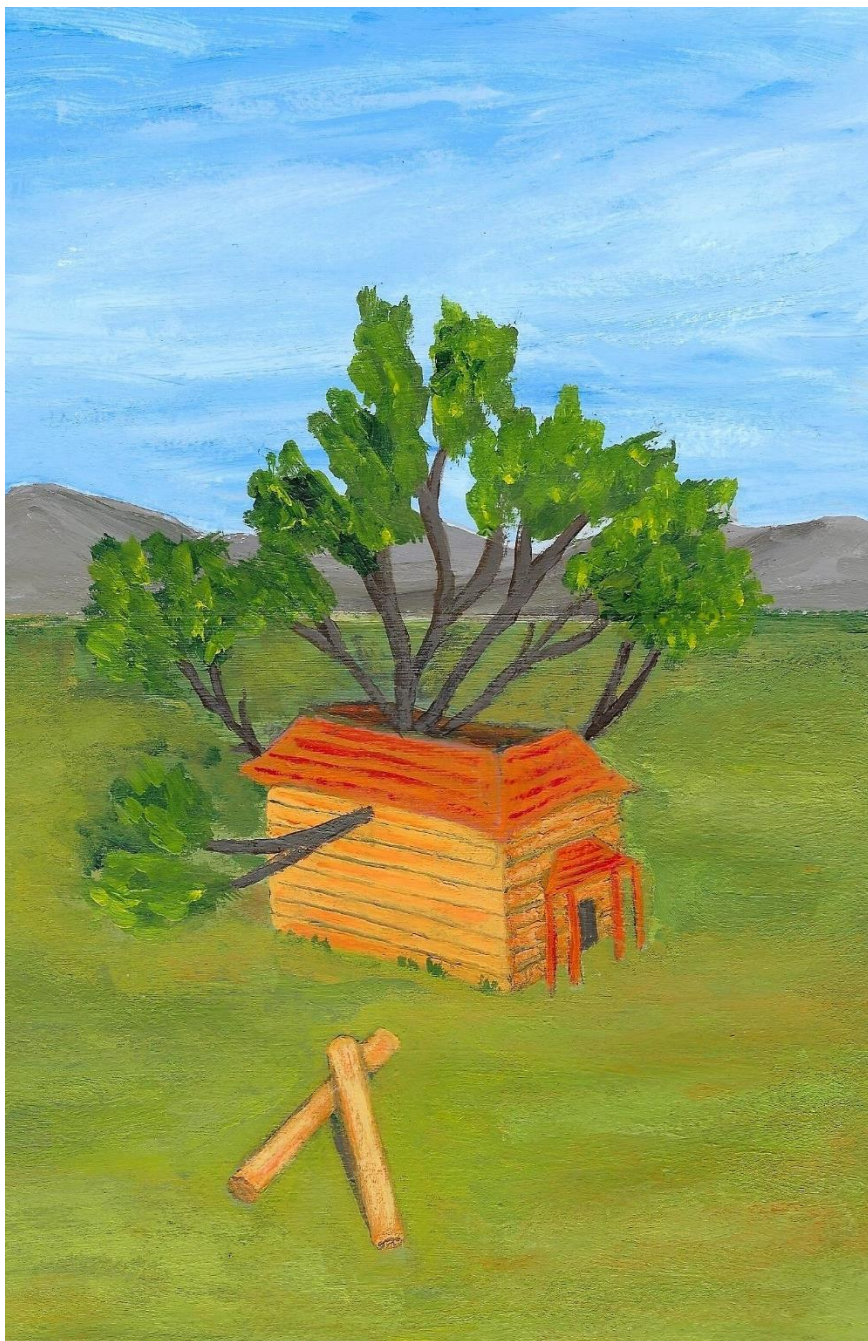

Η μουσική καλύβα

Κυβέλη Παπαϊωάννου

Κυβέλη Παπαϊωάννου

Η μουσική καλύβα

Εικονογράφηση: Ελένη Παπαϊωάννου

Εκδόσεις

2021

Στα παιδιά μου

Παύλο & Πάρι

Περιεχόμενα

Η Σινμόκου.....	8
Ο φτερωτός έρωτας.....	13
Ο Ονγκάκουγκα.....	22
Η μουσική καλύβα.....	27
Η αμμοθύελλα	42
Η Χόκο.....	49
Οι φωνές.....	54
Η μεγάλη απόφαση	58
Η επιστροφή	63
Η καινούργια μέρα	70

Μια φορά και έναν καιρό, σ' ένα απομακρυσμένο

χωριουδάκι στη χώρα του Ότο¹, ζούσε ένα κοριτσάκι που το έλεγαν Χόκο².

Κανείς δεν ήξερε την πραγματική της ηλικία. Όσοι την έβλεπαν πίστευαν ότι πρέπει να είχε κλείσει τα 9, άλλοι διαφωνούσαν και έλεγαν ότι ήταν μεγαλύτερη, κάποιοι έλεγαν ότι είχε γεννηθεί Άνοιξη, άλλοι πάλι επέμεναν ότι είχε γεννηθεί μέσα στο Χειμώνα μια λευκή μέρα γεμάτη χιόνι!

Θα μπορούσε κανείς να τη μπερδέψει και με αγόρι. Είχε κοντά μαλλιά, με τούφες άτακτες που έπεφταν στα μάτια της. Το σώμα της ήταν αδύνατο με μακριά λεπτά χέρια και πόδια σα κλωναράκια να τη στηρίζουν.

Οι χωριανοί την έλεγαν ξωτικό, γιατί άφοβα και με οβελτάδα σκαρφάλωνε στις απότομες πλαγιές, και

¹ Ότο: Ήχος στα Ιαπωνικά

² Χόκο:βοή στα Ιαπωνικά

εμφανιζόταν από το πουθενά να τους παρατηρεί
βουβά, με κάτι τεράστια μαύρα μάτια.

Άλλες φορές έλεγαν ότι κάποιο πνεύμα έμπαινε στο κεφάλι της και την έκανε να κουλουριάζεται στο χώμα με τα χεράκια της να κλείνουν σφιχτά τα αυτιά της, σα να μην άντεχε τον ήχο.

Όμως ας τα πάρουμε από την αρχή, αρκετά χρόνια πριν..

Η Συνμόκου

Ήταν μια ηλιόλουστη μέρα, το χιόνι είχε λιώσει

αφήνοντας το πράσινο να ζωντανέψει και να ανθίσει στη γη. Προχωρούσε στητή, κουβαλώντας ένα μεγάλο πανέρι γεμάτο με λαχανικά που τα πήγαινε στον πατέρα της να τα μαγειρέψει, να φτιάξει το παραδοσιακό Σακάνασουπ³.

Ήταν μάγειρας, και ήταν γνωστός στο χωριό γι'αυτό το πιάτο. Όλοι έτρεχαν να προλάβουν μια μερίδα από τη δυναμωτική αυτή σούπα. Ήταν φτιαγμένη από ψάρια φρέσκα από το ποτάμι, που τα έβραζε μαζί με λαχανικά και μπαχαρικά. Έβαζε μέσα κουρκουμά και φλούδες λεμονιού και την άφηνε να σιγοβράσει μέχρι να μελώσουν τα υλικά και να αναπτύξει τα αρώματά της.

³ Σακάνασουπ: Ψαρόσουπα στα Ιαπωνικά

Η Σινμόκου⁴ φορούσε ένα όμορφο μακρύ λευκό κιμονό που έσφιγγε στη μέση με μια κίτρινη κορδέλα που είχε ζωγραφισμένα μικρά λουλουδάκια.

Όπως περπατούσε, με το πανέρι κρατημένο στο κεφάλι, λυγρόκορμη και αγέρωχη, είδε έναν νεαρό άντρα από μακριά, να σέρνει με μια αυτοσχέδια καρότσα, χοντρούς κορμούς δέντρων. Τους στοίβαζε όλους σε ένα σημείο, όρθιους, σα στρατιωτάκια που περίμεναν να τα διατάξουν να πολεμήσουν.

Γέλασε που το σκέφτηκε, ‘να πολεμήσουν τα ξύλα;’ μονολόγησε. Πέρασε από δίπλα του και τον κοίταξε με περιέργεια, τόση που δεν άντεξε και κοντοστάθηκε. «Τι θα τα κάνεις τόσα ξύλα;»

«θα φτιάξω μια μουσική καλύβα»

«μουσική καλύβα;»

«ναι, κάθε φορά που θα φυσάει, ο αέρας που θα περνάει από μέσα της θα δημιουργεί μουσικές, που όλο το χωριό θα ακούει και θα θαυμάζει»

⁴ Σινμόκου: Σιωπή στα Ιαπωνικά

Το κορίτσι χαμογέλασε. Δεν είχε ξανακούσει για μουσική καλύβα.

«και πώς θα τη φτιάξεις;»

«θα τη σκαλίω, θα δημιουργήσω τρύπες και κούφιας εισόδους ανάμεσα στους κορμούς που θα μπορεί να περνάει ο αέρας και να δημιουργεί τη μουσική του». Όπως τα έλεγε, κοίταξε και αυτός το κορίτσι. Η αλήθεια είναι ότι όση ώρα τού μιλούσε στοίβαζε τα ξύλα και δεν την είχε παρατηρήσει. Όπως στήθηκε να τη δει, τρίβοντας τα χέρια του να φύγει το χρώμα, την ένιωσε σα νεράιδα, σα μια μικρή θεά που ήρθε να του τaráξει τη σκέψη, και ένιωσε την ανάγκη να την αποτυπώσει σε κάποιον από τους κορμούς για να την κρατήσει μέσα στη σκέψη του όπως την έβλεπε εκείνη τη στιγμή. Η δική του θεά, στητή με το πανέρι στο κεφάλι της.

«κάτσε λίγο» της είπε, «πώς σε λένε;»

«Σινμόκου, εσένα;»

«Ονγκάκουκα⁵»

«χαίρομαι που σε γνώρισα Ονγκάκουκα, πρέπει να φύγω τώρα. Θα είσαι εδώ αύριο;»

⁵ Μουσικός (Ιαπωνικά)

«ναι, θα είμαι από το πρωί μέχρι να δύσει ο ήλιος. Θα σε περιμένω Σινμόκου. Και χάρηκα που σε γνώρισα πολύ!»

Η κοπέλα συνέχισε το δρόμο της, θαρρείς πιο φωτεινή, μ' ένα χαμόγελο πρωτόγνωρο που την έκανε να λάμπει.

Η σούπα εκείνης της ημέρας είχε μια άλλη νοστιμιά, τα λαχανικά έβγαζαν μια άλλη γλύκα. Όλοι όσοι τη δοκίμασαν, ένιωσαν την ανάγκη να χαμογελάσουν, θαρρείς και κάτι γλυκό τούς ζέστανε την καρδιά.

Όμως πάλι προτρέχω..

Ο φτερωτός έρωτας

Ο πατέρας της Σινμόκου ένωσε μια περίεργη

αδιαθεσία, μαζί μ' έναν οξύ πόνο στην πλάτη, που τον έκανε να λυγίσει και να κάτσει στο αγαπημένο του ξύλινο σκαμπό, που είχε ο ίδιος φτιάξει για τη μητέρα της. Το είχε σκαλίσει στο πλάι με λουλούδια, το είχε βάψει με χρώμα από πάπρικα και κουρκούμι, και της το είχε κάνει δώρο για τα γενέθλιά της. Απ' όταν πέθανε, καθόταν μόνο εκεί.

«Είσαι πολύ όμορφη σήμερα Σινμόκου!» τη θαύμασε και νοστάλγησε τη γυναίκα του. Κάθε μέρα που περνούσε η κόρη του έμοιαζε όλο και περισσότερο σε κείνη.

«ευχαριστώ πατέρα! Σου έφερα το πανέρι με τα λαχανικά. Θαρρείς και μυρίζουν πιο όμορφα σήμερα, νομίζω η σακάνασουπ θα γίνει πεντανόστιμη»

Της πήρε το πανέρι και της έδωσε ένα φιλι στο μέτωπο. «πράγματι, Σινμόκου, σήμερα θα κάνουμε την πιο νόστιμη σούπα που έχει φάει ποτέ το χωριό».

Ξεκίνησαν να καθαρίζουν μαζί τα λαχανικά, τα έκοψαν σε μεγάλα κομμάτια και τα έβαλαν μέσα στη χύτρα. Πήραν μετά τα ψάρια, τα ξέπλυναν, και τα έβαλαν μέσα σ' ένα καλαθάκι από μπαμπού που το ακούμπησαν μέσα στα λαχανικά. Σε μια γαλατιέρα, έβρασαν νερό με τα μπαχαρικά και το πρόσθεσαν στη χύτρα. Την καπάκωσαν καλά, και την 'σφράγισαν' περιμετρικά με ένα ζυμαράκι που έφτιαξαν από αλεύρι και νερό, ώστε να μη φεύγει ο ατμός από τα πλάγια. Την έβαλαν στο ξυλόφουρνο και την άφησαν να σιγοψηήνεται.

Την άλλη μέρα η Σινμόκου, ίδια ώρα, πάλι με το πανέρι στο κεφάλι, περήφανη, στητή, συνάντησε τον παράξενο τεχνίτη.

«Γειά σου Ονγκάκουκα»

«γειά σου Σινμόκου»

χαμογέλασαν και οι δύο νιώθοντας αυτή τη φορά λίγο πιο αμήχανοι από την προηγούμενη.

Σκούπισε το μέτωπό του, πήρε ένα χοντρό κορμό δέντρου και της τον έδειξε. «αυτόν θα τον σκαλίσω, θα φτιάξω τη μορφή σου»

Η Σινμόκου γέλασε, «πώς θα με φτιάξεις; Αστεία λες»
«όχι, όχι, σε μερικές μέρες θα μπορείς να δεις τη
μορφή σου»

Τον κοίταξε ζεστά και συνέχισε να προχωράει στητή.

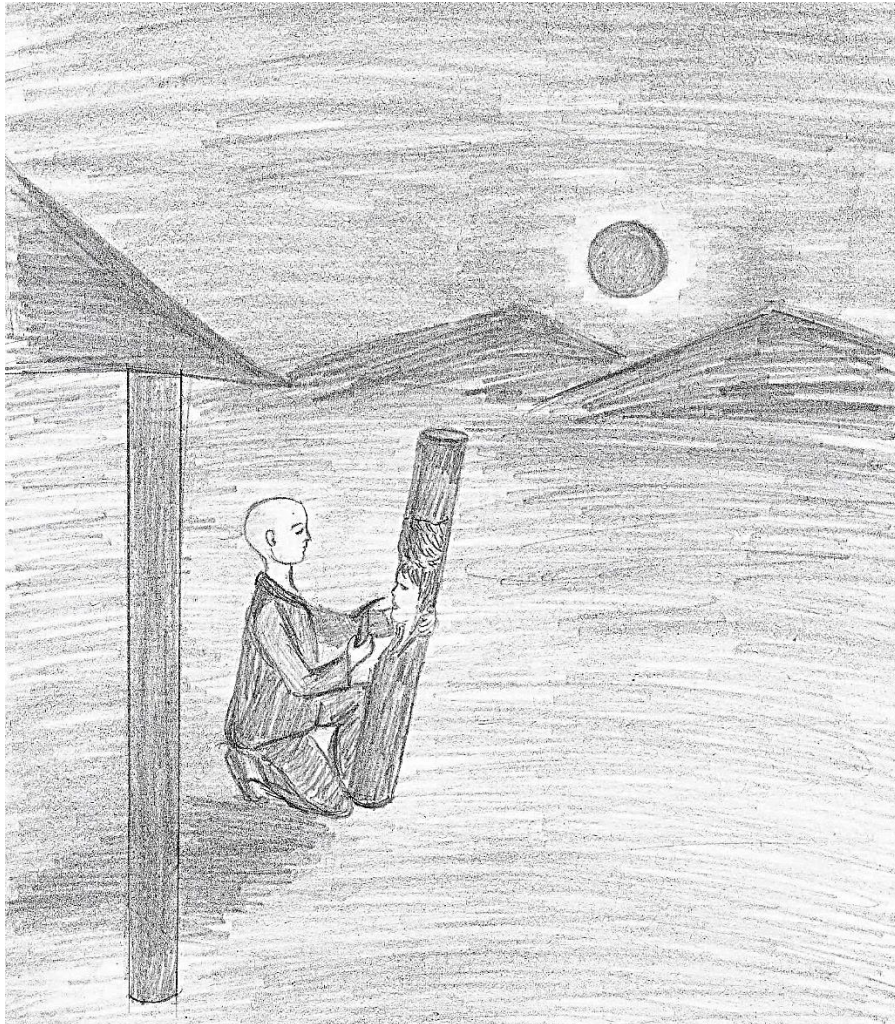
«Σινμόκου» τη φώναξε, «θα ξανάρθεις αύριο;»

«θα ξανάρθω» του αποκρίθηκε χωρίς να κόψει το βήμα
της.

Σουρούπωσε και ο Ονγκάκουκα κουρασμένος
στάθηκε να δει πόσο είχε προχωρήσει. Είχε καρφώσει
τα ξύλα περιμετρικά, αφήνοντας κάποια κενά για
παράθυρα. Στο εσωτερικό είχε προλάβει να φτιάξει
διαδρόμους από κορμούς που διέτρεχαν την καλύβα
από τη μια άκρη ως την άλλη.

Κάθισε στο χώμα και χωρίς να το θέλει σκέφτηκε την
Σινμόκου. Πήρε ένα λιλιπούτειο σφυράκι και άρχισε
να σκαλίζει τον κορμό. Είχε πανσέληνο, και στο
σούρουπο το φεγγάρι έδειχνε κόκκινο και τεράστιο,
τόσο που νόμιζες ότι θα ακουμπήσει το χωριό του Ότο.

Την ίδια στιγμή η Σινμόκου έβλεπε και κείνη το
φεγγάρι από τη δική της καλύβα και χωρίς να το θέλει
σκέφτηκε και κείνη τον Ονγκάκουκα.

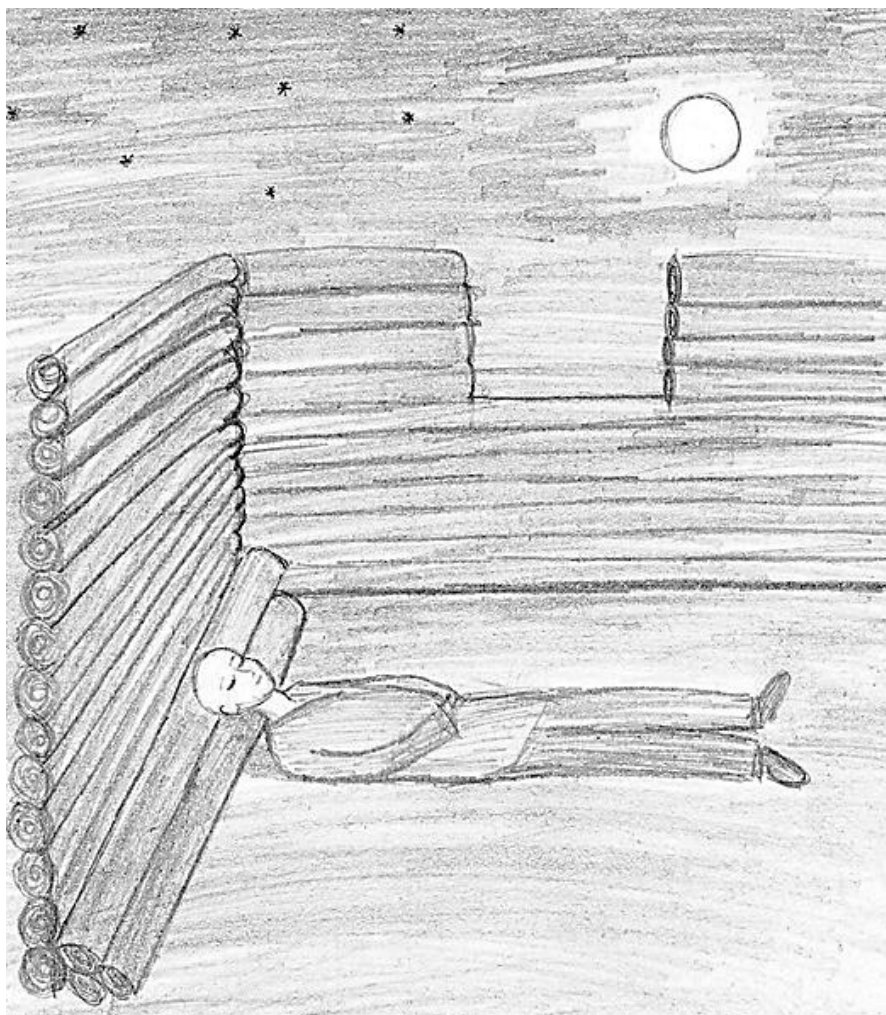

Μέσα στην ησυχία της νύχτας τα μόνα που ακούγονταν ήταν ένας γκιώνης που άγρυπνος παρατηρούσε με τα τεράστια μάτια του, και ο ήχος από το σφυρί που ‘ζωγράφιζε’ στον κορμό. Το χέρι που το κρατούσε, σα να ήταν μαγικό, συνέχιζε αδιάκοπα με μια ακρίβεια που έκανε το ξύλο να ανταποκρίνεται σε μυστική συμφωνία.

Ο Ουγκάκουκα, ούτε κατάλαβε πόση ώρα πέρασε. Το φεγγάρι είχε ανέβει ψηλά στον ουρανό, λευκό πια και πιο μικρό. Κοίταξε μια τον ουρανό και μετά τον κορμό, το περίγραμμα μιας γυναικείας φιγούρας μ'ένα πανέρι στο κεφάλι είχε πια σχηματιστεί. Χαμογέλασε πλατιά, νιώθοντας γεμάτος ευγνωμοσύνη. Ευγνωμοσύνη για το δικό του Θεό που τον βοήθησε να σκαλίσει.

Μπήκε στη μουσική καλύβα και ξάπλωσε στο χώμα
ακουμπώντας με την πλάτη του στον ξύλινο τοίχο.
Για σκεπή ακόμη είχε τα αστέρια.

Λίγο πριν ο ύπνος τού κλείσει τα μάτια, υποσχέθηκε
στον εαυτό του να ...

Ντριννννν

«αχ γιαγιά, τώρα;:: έλα, δε θέλουμε να φύγουμε ακόμη.. σε παρακαλούμε, παρακάλεσε τη μαμά να μας αφήσει να μείνουμε εδώ το βράδυ, να μας πεις το παραμύθι.. σε παρακαλούμε!!!!»

Η γιαγιά που δεν ήταν τόσο γιαγιά, σηκώθηκε γελώντας. Λάτρευε και κείνη να λέει παραμύθια στα εγγονάκια της. Είχαν μεγαλώσει, 7 χρονών ο ένας, 4 χρονών ο άλλος. Δυο πανέμορφα αγοράκια. Όπου να' ναι ετοιμαζόταν και το κοριτσάκι, 8 μηνών έγκυος η κόρη της, άλλος ένας μήνας και θα κρατούσε στην αγκαλιά της το τρίτο της εγγόνι.

«Μαμά τι κάνεις; Τα πουλάκια μου δε σε ταλαιπώρησαν;»
«όχι κορούλα μου, ίσα ίσα, το ξέρεις πόσο χαίρομαι όταν μου τα αφήνεις»

Μάνα και κόρη κάθισαν δίπλα δίπλα αγκαλιασμένες. «να σου βάλω να φας κάτι; Σε νιώθω λίγο χλωμή» «είμαι λίγο κουρασμένη, είναι και η εγκυμοσύνη που με βαραίνει λίγο. Ναι, από τα χεράκια σου δε λέω ποτέ όχι.»

Κουζίνα και σαλόνι ήταν ένα. Άρεσε αυτό στη γιαγιά γιατί δε χρειαζόταν να εξαφανίζεται όταν περιποιόταν τους καλεσμένους της, και ακόμη περισσότερο όταν αυτοί ήταν η κόρη της και τα εγγονάκια της.

«μαμά να μείνουμε κι άλλο με τη γιαγιά; Μας άφησε το παραθύθι στη μέση. Ε; τι λες;» μίλησε ο επτάχρονος γιος με έξαψη. «ναι, ναι σε παρακαλούμε» φώναζε και ο δεύτερος και συνέχισε «μας λέει για ένα χωριό το Ότο, και τη Χόκο, και τη Σινμόκου και τον Ονγκάκουκα, ε; θα μας αφήσεις;»

Η γιαγιά κοίταξε την κόρη της γελώντας, «μπορείτε να κοιμηθείτε το βράδυ εδώ. Και τώρα που το σκέφτομαι, μια και τα παιδιά δεν έχουν σχολείο, τι θα έλεγες να μένατε εδώ όλο το καλοκαίρι, να είσαι και συ πιο ξεκούραστη. Να μπορώ και γω να σε βοηθήσω»

Ο Ονγκάκουγκα

Εημέρωσε ένας λαμπερός ήλιος, που γέμισε ζωή

το χωριό του Ότο. Πολύχρωμα μελίτσια οι κάτοικοί του, ξεκίνησαν άλλοι για να οργώσουν, άλλοι να υφάνουν και άλλοι να φουρνίσουν το ψωμί από σιτάρι και σόργο που είχαν ζυμώσει από βραδύς.

Ήταν όμορφο να τους παρατηρεί κάποιος, με τις παραδοσιακές στολές τους, γεμάτες πολύχρωμα σχέδια. Κινούνταν γρήγορα και με σιγουριά γνωρίζοντας την κάθε πέτρα και την κάθε σπιθαμή από το χώμα που πατούσαν.

Ο Ονγκάκουγκα με ρούχα ταλαιπωρημένα, κατευθύνθηκε στο κέντρο του χωριού προς το μεγάλο πηγάδι για να πλυθεί, να αλλάξει και να ξεδιψάσει. Αγόρασε ψωμί που το τύλιξε σε μια καθαρή πετσέτα για να το πάει στην καλύβα του. Την προηγούμενη μέρα, ήταν τόσοσ ο οίστρος του που ξέχασε να φάει, και που ο ύπνος κάτω από τον έναστρο ουρανό ήταν το βάλαμό του.

Είχε μέτριο ανάστημα, με δυνατούς και καλοσηματισμένους μύες, προπονημένους από τα χρόνια στη φύση. Τα μαλλιά του, σε αντίθεση από τους άντρες του χωριού, συνήθιζε να τα ξυρίζει, όπως και όλο το πρόσωπό του, δημιουργώντας την όψη άντρα ήρεμου και μοναχικού.

Η μέρα θα ήταν ζεστή και το μεσημέρι η κάψα του ήλιου θα γινόταν ανυπόφορη για τους εργάτες του αγρού.

Άρχισε να σχεδιάζει με το μυαλό του τα επόμενα βήματα για την κατασκευή. Έπρεπε να βιαστεί αν ήθελε να προλάβει τη δροσιά του πρωινού. Είχε ακόμη να κουβαλήσει πολλά ξύλα, να καρφώσει, να δέσει και να κτίσει. Έπρεπε να φτιάξει και τη σκεπή γρήγορα, πριν ξεκινήσουν οι βροχές που, όταν άρχιζαν, πλημμύριζαν τον κάμπο και έφερναν ευλογία στους ορυζώνες αλλά απελπισία μέσα στο χωριό.

Ήθελε να βιαστεί και για έναν ακόμη λόγο, να προλάβει να δει την αγαπημένη του να περνάει με το πανέρι στο κεφάλι, στητή, όπως την έβλεπε κάθε μέρα.

Έφτασε στην καλύβα του, και σκύβοντας ελαφρά πέρασε το κατώφλι της. Ο χώρος φωτιζόταν από ένα μεγάλο παράθυρο πάνω στο νεροχύτη της κουζίνας. Από τη μια μεριά το τραπέζι με την κούπα του και ένα μισάνοιχτο βιβλίο να τον περιμένει, και από την άλλη το άθικτο κρεβάτι του που πρόδιδε την απουσία του

όλο το βράδυ. Μία στενή ξύλινη ντουλάπα φύλαγε από τη σκόνη όλα τα υπάρχοντά του, και δίπλα, πάνω σ'ένα μικρό κομοδινάκι, ένας καθρέφτης παλιός, με αρκετά μαύρα στίγματα στις άκρες του, χρησίμευε για το ξύρισμά του.

Δίπλα από το νεροχύτη μία ξυλόσομπα περίμενε να ζεστάνει το χώρο και να στεγνώσει την υγρασία του. Από πάνω της, μία χύτρα με νερό για την αγαπημένη του μισοσάϊρου⁶. Άλλοτε τη συνόδευε με ρύζι, σήμερα όμως, θα την έτρωγε με ψωμί· θα έπαιρνε και λίγο μαζί του να έχει για το βράδυ να χορτάσει την πείνα του.

Πήρε τη χύτρα, έριξε βιαστικά λίγο μίσο, και την έβαλε να βράσει. Πρόσθεσε στη σόμπα ένα ξύλο και την άναψε μ'ένα σπίρτο να λαμπαδιάσει. Τράβηξε τη μοναδική καρέκλα, και κάθισε στο τραπέζι να σημειώσει σ'ένα πρόχειρο χαρτί τις σκέψεις του μέχρι να ετοιμαστεί το πρωινό του.

⁶ Misoshiru: Ιαπωνέζικη σούπα με πάστα από μίσο. Μια πάστα που γίνεται από τη ζύμωση φασολιών σόγιας, πολύ δυναμωτική.

«μαμά πρέπει να κοιμηθούν τα παιδιά, έχει περάσει η ώρα»

«Ναι, Όλγα μου, έχεις δίκιο! Μίλτον, Οδυσσέα, τι λέτε για μια μεγάλη αγκαλιά;»

«έλα μαμά, λίγο ακόμη.. γιαγιά; Λίγο ακόμη» γέλια και ψεύτικα κλάματα, και δύο μουτράκια που νυσταγμένα έκαναν ό,τι μπορούσαν για να παρατείνουν την ώρα του παραμυθιού.

«και αύριο μέρα είναι, ελάτε, δώστε μια μεγάλη αγκαλιά στη γιαγιά και πάμε στα κρεβατάκια σας»

Η μουσική καλύβα

Εβλεπε το δέντρο με τα κλαριά του όπως

απλώνονταν στο εσωτερικό της καλύβας, σαν να ήθελε να την αγκαλιάσει ολόκληρη. Φύτρωσε από μόνο του εκεί στη μέση, και μεγάλωνε και θέριευε μέρα με τη μέρα.

«Ονγκάκουκα, όπου απλώνονται τα κλαριά θα αφήσεις ανοίγματα στους τοίχους. Από εκεί θα μπαίνει ο αέρας και θα σφυρίζει τη μουσική του».

Γύρισε να δει ποιος μιλάει, αλλά δεν είδε κανέναν. Κοίταξε το δέντρο, κοίταξε το κορμό του, τα κλαριά του, ένα ένα.. σα να έψαχνε κάτι που να πρόδιδε την πηγή της φράσης που μόλις άκουσε.

Ξανακοίταξε τα κλαριά, πράγματι, ήταν σαν να έδειχναν συγκεκριμένα σημεία στην περίμετρο της καλύβας. Είχε προχωρήσει πολύ την κατασκευή. Πριν από λίγο είχε ολοκληρώσει τη στέγη και καθόταν στο εσωτερικό της να μελετήσει την ενέργειά

της, να την αισθανθεί ώστε να τη σμιλέψει σ'ένα τεράστιο μουσικό όργανο.

Πήρε το σφυράκι του και άρχισε να ανοίγει μικρές τρυπούλες στα σημεία που έδειχναν τα κλαριά. Ανάλογα με το πόσο χοντρό ήταν το κλαρί άνοιγε και τη διάμετρο της τρύπας. Όταν τελείωσε χαίδεψε το δέντρο. Κοίταξε ψηλά στη στέγη και το είδε να την υπερβαίνει απλώνοντας τα κλαδιά του στον ουρανό.

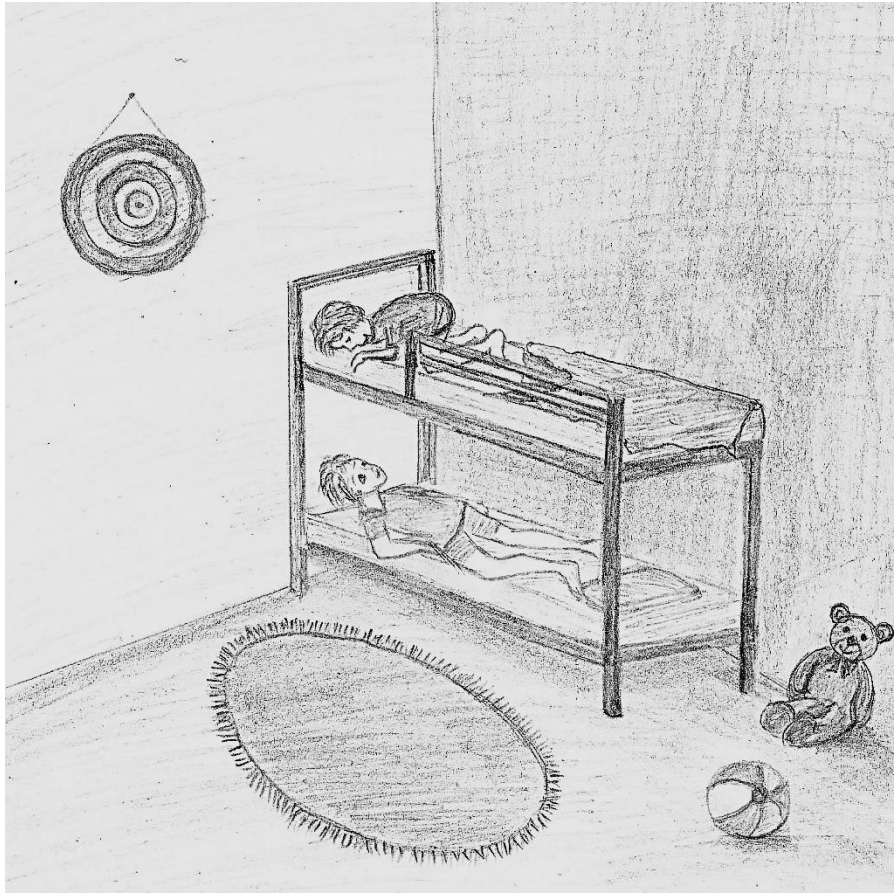
Είχε σκάψει επίτηδες αυλάκια στο χώμα με εξόδους στα πλαϊνά, ώστε στις μεγάλες βροχές να οδηγείται το νερό έξω από την καλύβα. Τώρα του έμεναν οι χορδές, τα μεταλλικά στοιχεία που θα προσέθετε στις εγκοπές, και η μουσική καλύβα του θα ήταν έτοιμη, ένα τεράστιο ηχείο απ' όπου θα βασίλευε ο ήχος.

Το δωμάτιο των παιδιών ήταν λιτό αλλά όμορφο. Για γραφείο υπήρχε ένας πάγκος, στηριγμένος στον τοίχο, με δύο μικρές καρεκλίτσες για να κάθονται τα παιδιά. Δίπλα ήταν η ξύλινη κουκέτα με δύο κρεβατάκια που στο καθένα βασίλευαν χνουδωτά ζωάκια, τα αγαπημένα του κάθε αγοριού.

«γιαγιά, όταν γεννηθεί η αδελφούλα μας, πού θα κοιμάται;» ακούστηκε ο Οδυσσέας που ανασηκώθηκε από το κρεβατάκι του μόλις η γιαγιά του ετοιμαζόταν να σβήσει το φως. «Θα φτιάξουμε μια κούνια και θα τη βάλουμε δίπλα σας. τι λέτε;» «ναι, να ακούει κι αυτή τα παραμύθια που μας λες» ο Μίλτον συμπλήρωσε έτοιμος να χοροπηδήσει στο κρεβάτι του.

«γρήγορα ύπνο, θα έρθει η μητέρα σας και θα μας μαλώσει όλους μαζί και θα έχει δίκιο» «καληνύχτα», «καληνύχτα», «καληνύχτα» γλυκά χαμόγελα και το φως έδωσε τη θέση του στην ησυχία της νύχτας.

«Οδυσσέα κοιμάσαι;»

«όχι»

«ξέρεις τι σκεφτόμουν; Τώρα που θα γεννηθεί η αδελφούλα
μας πώς θα μας κρατάει η γιαγιά αγκαλιά;»

«όπως μας κρατάει και τώρα»

«ναι αλλά θα είμαστε τρεις, δε θα χωράμε»

«έχεις δίκιο, δεν το είχα σκεφτεί.» είπε σοβαρά ο Οδυσσέας. «το βρήκα, θα την κρατάω εγώ αγκαλιά που είμαι ο πιο μεγάλος»

«γιατί να μην τη κρατάω εγώ;»

«γιατί εσύ είσαι μικρός ακόμη»

«ναι αλλά εγώ το σκέφτηκα πρώτος»

«κοιμήσου, θα ρωτήσουμε τη γιαγιά, εκείνη τα ξέρει όλα» και με την τελευταία αυτή φράση γύρισε πλευρό τραβώντας το πάπλωμα να σκεπαστεί καλά.

Ο Μίλτον έμεινε για λίγο ξύπνιος. Κοιτούσε τα κολλημένα αστεράκια στο ταβάνι που φωσφόριζαν με το ελάχιστο φως που έμπαινε από το παντζούρι. Λίγο πριν τον πάρει ο ύπνος, φαντάστηκε τον εαυτό του μεγάλο, να προστατεύει την αδελφή του από όλους τους κακούς.

Περνώντας η Σινμόκου στάθηκε έκπληκτη από την όμορφη κατασκευή που έβλεπε. Μια καλύβα ξύλινη, σκαλισμένη σε σημεία με περίτεχνα σχέδια, ενώ από τη στέγη της ξεπρόβαλε ένα πανύψηλο δέντρο με

κλαδιά γεμάτο φύλλα. Είδε τον Ονγκάκουκα να σκαλίζει ανθρώπινες φιγούρες εμπνευσμένες από την καθημερινή ζωή του χωριού. Καλλιγραμμες γυναικείες μορφές με πανέρια στο κεφάλι να βαδίζουν, άλλες γονατισμένες να παίζουν κότο⁷, κάποιες να νανουρίζουν το μωρό τους, ανδρικές φιγούρες σκυμμένες στο χώμα να φροντίζουν τη γη, και άλλες να χορεύουν με την παραδοσιακή τους ενδυμασία. Είδε και τον εαυτό της, περίοπτα τοποθετημένο, σκαλισμένο στον κορμό που έγινε δοκάρι στήριξης στην είσοδο της καλύβας.

⁷ Το κότο (箏) είναι Ιαπωνικό έγχορδο παραδοσιακό μουσικό όργανο. Αποτελείται από δεκατρείς χορδές οι οποίες είναι στερεωμένες πάνω σε δεκατρείς κινητές γέφυρες κατά μήκος του οργάνου. Για το παίξιμο του οργάνου χρησιμοποιούνται τρεις πένες, οι οποίες τοποθετούνται στα δάχτυλά, στον δείκτη, τον αντίχειρα και το μεσαίο δάχτυλο.

Για κάθε μέρος του οργάνου υπάρχει μια παραδοσιακή ονομασία η οποία ακολουθεί την άποψη, ότι το σώμα του οργάνου μοιάζει με δράκο, Το πάνω μέρος ονομάζεται «καβούκι του δράκου», ενώ το κάτω μέρος ονομάζεται «στομάχι του δράκου», ενώ τα δύο άκρα του οργάνου ονομάζονται «κεφάλι» και «ουρά του δράκου» αντίστοιχα.

Έχει μήκος περίπου 180 εκατοστών και παραδοσιακά τοποθετείται επί του πατώματος μπροστά στον μουσικό ο οποίος παίζει γονατιστός.

Είχε τρεις μέρες να περάσει και αυτό που έβλεπε την έκανε να νιώσει ότι έλειπε μήνες. «Ονγκάκουκα είναι πολύ όμορφο!!!»

«μου έλειψες!» της είπε ο Ονγκάκουκα «σε περίμενα κάθε μέρα να περάσεις.»

«σου ζητώ συγγνώμη! Ο πατέρας ήταν αδιάθετος και δεν μπορούσα να τον αφήσω μόνο του» είπε η Σινμόκου και χαμήλωσε το βλέμμα.

«γιαγιά θα παντρευτούνε ε;» μίλησε ανυπόμονα ο Οδυσσέας.

«ναι θα παντρευτούνε, και θα κάνουνε και ένα παιδάκι τη Χόκο. Θυμάστε που την αναφέραμε στην αρχή;»

«ναι, ναι» φώναξαν και τα δύο παιδιά χαρούμενα.

«γιαγιά;» συνέχισε ο Οδυσσέας «η μαμά θα ξαναπαντρευτεί;»

«θέλετε να ξαναπαντρευτεί;»

Ήταν μια αυθόρμητη ερώτηση που τα παιδιά δεν είχαν σκεφτεί πραγματικά. Έκρυβε μόνο φόβο για το μέλλον.

Ο Μίλτον μίλησε σα μεγάλος «ναι, άμα βρει και κείνη έναν καλό άντρα να μας αγαπάει όλους, να ξαναπαντρευτεί. Ε Οδυσσέα;»

Ο Οδυσσέας έμεινε με το κεφάλι σκυφτό. Του έλλειπε ο πατέρας του πολύ, ήταν πολύ πρόσφατο, καλά-καλά δεν είχε περάσει ούτε χρόνος.

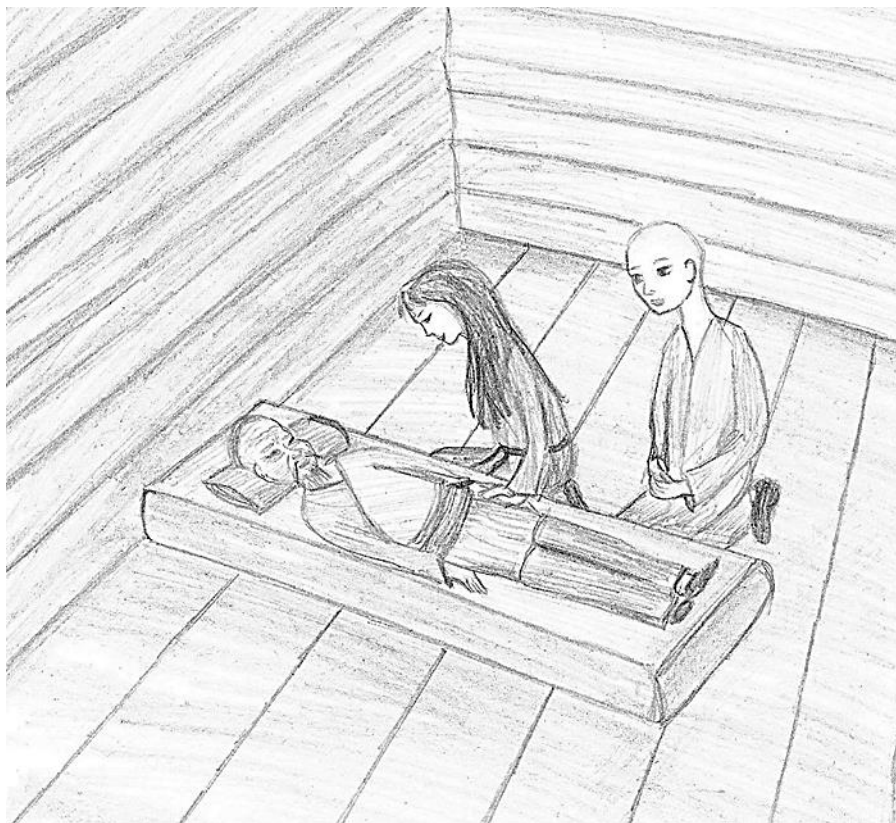
«Ίσως να μη χρειάζεται ακόμη να το σκεφτούμε. Τι λέτε;» απάντησε στη θέση του η γιαγιά, που καταλαβαίνοντας τον πόνο του παιδιού, θέλησε να το απαλλάξει από την αγωνία.

«νομίζω συμφωνώ και γω με τον Μίλτο, αλλά είναι νωρίς ακόμη.. ε γιαγιά;»

«ναι πουλάκια μου, είναι νωρίς»

Η μουσική καλύβα είχε γίνει αγαπητή σε όλο το χωριό. Από μέσα της ξεχύνονταν οι πιο όμορφες μελωδίες. Οι κάτοικοί της κάθε βράδυ γνώριζαν το όνομα του αέρα που επισκεπτόταν το χωριό τους από τον ήχο που αντιλαλούσε. Οι χορδές της, που βρίσκονταν στις οπές της κάθε πλευράς, έπαιζαν σκοπούς ανάλογα με τον άνεμο, το σημείο του

ορίζοντα που έπνεε και τη δύναμη του, και το εσωτερικό της καλύβας έκανε ηχείο που σκόρπιζε τις νότες μέχρι τα γύρω χωριά. Σιγά-σιγά με τις μουσικές της, άρχισαν να προβλέπουν τον καιρό, τους δυνατούς αέρηδες, τους τυφώνες και μάθαιναν να προφυλάγονται καλά και να συγκεντρώνουν τροφή για τις δύσκολες μέρες.

«Σινμόκου, έχω μεγαλώσει πια, είναι ώρα να βρω τη μητέρα σου. Ονγκάκουκα, σου εμπιστεύομαι την κόρη μου, να την αγαπάς και να τη φροντίζεις» μίλησε

και στους δύο, ξαπλωμένος στο ψάθινο κρεβάτι του. Έδειχνε ήρεμος καθώς έλεγε τις τελευταίες του λέξεις. Έκλεισε τα μάτια του και η γαλήνη σκέπασε το πρόσωπό του.

Η Σινμόκου με τον Ονγκάκουκα δεν μπόρεσαν να κρατήσουν τα δάκρυά τους. Ήξεραν ότι εκεί που πήγαινε θα ήταν όμορφα, ότι θα έβρισκε την αγαπημένη του σύζυγο, όμως θα τους έλειπε πολύ. Η Σινμόκου, κάθε φορά που θα έφτιαχνε τη σούπα του, τη σακάνασουπ, θα τον έφερνε κοντά της.

Τον ετοίμασαν για την τελετή και τον αποχαιρέτησαν στο τελευταίο κρεβάτι του, μία σχεδία στη θάλασσα στολισμένη με λουλούδια. Την έβλεπαν να απομακρύνεται από κοντά τους καθώς καιγόταν. Οι φλόγες της την είχαν αγκαλιάσει για να εξαϋλώσουν το σώμα και να ελευθερώσουν την ψυχή να ανέβει.

Μετά από λίγους μήνες η Σινμόκου ανακοίνωσε χαρούμενη στον Ονγκάκουκα ότι περιμένει το πρώτο τους παιδάκι. Η χαρά και των δύο ήταν απεριγράπτη! Κάθε βράδυ, κάθονταν αγκαλιασμένοι κάτω από τον έναστρο ουρανό και ονειρεύονταν τις όμορφες μέρες που θα έρχονταν. Ο Ονγκάκουκα ξεκίνησε να

σκαλίζει το κρεβατάκι του μικρού και η Σινμόκου να πλέκει τα ρουχαλάκια του.

Πήγαιναν συχνά στη μουσική καλύβα και όταν έλλειπε ο Ονγκάκουκα για δουλειές εκείνη βολευόταν στο κορμό της και την έπαιρνε ο ύπνος μέσα στη μουσική. Είχε ακούσει και κείνη το δέντρο να της μιλάει, είχε νιώσει τη ζωντάνια του και την αγάπη του.

«Σινμόκου, ξύπνα και τρέξε μακριά να σωθείς. Όταν γεννηθεί η Χόκο, πρέπει να γυρίσει σε μένα».

Η Σινμόκου ξύπνησε αλαφιασμένη, σηκώθηκε όρθια και προσπάθησε να καταλάβει.

Το δέντρο της μουσικής καλύβας τής μίλησε ξανά

«τρέξε, δεν προλαβαίνεις, τρέξε γρήγορα»

«Πού πώς γιατί;» μίλησε έντρομη η Σινμόκου.

Πριν προλάβει να ολοκληρώσει, ένα μεγάλο σύννεφο σκόνης σκέπασε τον ουρανό.

«Μαμά να σου μιλήσω λίγο;»

«Ναι, Ολγίτσα μου έρχομαι, δεν κατάλαβα πότε ήρθες. Παιδιά να συνεχίσουμε σε λίγο; Να δω και λίγο τη μητέρα σας, ε;»

«ναι, γιαγιά. Αλλά μην αργήσεις πολύ, να μάθουμε τι θα γίνει η Σινμόκου» μίλησε πρώτος ο Μίλτον.

«μαμά όλα καλά;» ρώτησε ο Οδυσσέας

«ναι, αγόρι μου όλα καλά! Άντε να πάτε να παίξετε λίγο, να μου δώσετε χρόνο να δω και γω λίγο τη μαμά μου, μου την έχετε μονοπωλήσει» απάντησε χαμογελώντας η μητέρα τους.

Τα παιδιά πήγαν στο δωμάτιό τους και σε λίγη ώρα το μόνο που ακουγόταν ήταν οι φωνές από το παιχνίδι τους.

«θα πρέπει να μείνω ξαπλωμένη τον τελευταίο μήνα. Είχα λίγο αίμα εχθές και σήμερα το πρωί πήγα στο γιατρό να με δει. Δεν είναι κάτι αλλά καλύτερα να προσέξουμε. Ενημέρωσα και στο γραφείο να μη με περιμένουν άλλο.»

«τέλεια! Θα μείνεις εδώ και θα περάσουμε ζάχαρη! Κρεβάτι υπάρχει, από παραμύθια μπόλικά, και φαγητό ό,τι τραβάει η ψυχή μας!»

«είσαι θησαυρός βρε μαμά!»

«το ξέρεις ότι είστε η αδυναμία μου; Σας λατρεύω και μου
δίνει μεγάλη χαρά να σας έχω εδώ μαζί μου!!!»

Η αμμοθύελλα

Οι κάτοικοι του χωριού με το που είδαν το σύννεφο άρχισαν να τρέχουν προς τα σπίτια τους πανικόβλητοι. Πριν καλά-καλά τρέξουν κάποια μέτρα, ένας δυνατός άνεμος γεμάτος άμμο που ερχόταν από την έρημο άρχισε να τους μαστιγώνει. Αν έβλεπε κάποιος την εικόνα του χωριού από ψηλά, θα την έβλεπε να αλλάζει σαν ταινία σε αργή κίνηση. Μέσα σε ένα τοπίο θολό, πόδια βαριά σα μολύβι, με δυσκολία προσπαθούσαν να βαδίσουν στην αιωρούμενη άμμο. Καμπουριασμένες φιγούρες, με πρόσωπα καλυμμένα όπως όπως από τα ρούχα και τα χέρια τους, προχωρούσαν χωρίς να βλέπουν, σκοντάφτοντας και μπουσουλώντας. Οι πιο αδύναμοι, εγκαταλείποντας την προσπάθεια, κουλουριάζονταν στο έδαφος, μέχρι η αμμοθύελλα να τους κάνει ένα με τη γη τους.

Η αμμοθύελλα κράτησε μισή ώρα που φάνηκε αιώνας.
Το επόμενο λεπτό ξύπνησε σε μια ηουχία
εκκωφαντική! Ένα τοπίο θαμμένο στη σκόνη.

Η μουσική καλύβα είχε καλυφθεί και κείνη όπως και
όλα τα άλλα σπίτια. Το μόνο που πρόδιδε τη θέση της
ήταν το πανύψηλο δέντρο που είχε στον κόρφο της.

Ο Ονγκάκουκα είχε δει από μακριά την καταστροφή
που ερχόταν. Είχε επισκεφτεί την άλλη άκρη της
χώρας για να πουλήσει τα γλυπτά του. Τα είχε
καταφέρει. Τα είχε πουλήσει σε καλή τιμή και γύριζε
με το καραβάνι μέχρι που είδαν το σύννεφο από
μακριά. Τότε οι οδηγοί του το σταμάτησαν και
περίμεναν να κοπάσει η οργή των Θεών. Ο
Ονγκάκουκα βιαζόταν, μάταια τους πίεζε να
προχωρήσουν, να προλάβει να σώσει την αγαπημένη
του, αλλά οι οδηγοί ήξεραν και αρνιόντουσαν τον
κίνδυνο.

Όταν κόπασε η καταστροφή, ξεκίνησαν ξανά με μαυρισμένη καρδιά. «Μη φοβάσαι Ονγκάκουκα, θα σε βοηθήσουμε, θα σταματήσει το καραβάνι στο χωριό,

θα τους ξεθάψουμε όλους και μετά θα συνεχίσουμε. Είναι υπόσχεση τιμής!» και έτσι έγινε. Σε τρεις μέρες το καραβάνι έφτασε στο χωριό. 3000 άνθρωποι με 1000 καμήλες και 100 άλογα άρχισαν να σκάβουν, και να μετακινούν τεράστιους όγκους άμμου με αυτοσχέδια ερπυστριοφόρα.

Ο Ονγκάκουκα αναγνώρισε το δέντρο της μουσικής καλύβας και κατευθύνθηκε σ'αυτό. Το χρησιμοποίησε σαν πυξίδα και, μετρώντας αποστάσεις, σχημάτισε άξονες για να κατευθύνει τους εργάτες στις θαμμένες καλύβες.

Σιγά-σιγά έρχονταν στην επιφάνεια τα ξύλινα κτίσματα, άνοιγαν οι πόρτες και έβγαιναν οι ζωντανοί έξω χωρίς να ξέρουν αν έπρεπε να χαρούν για τους εαυτούς τους ή να κλάψουν για τους αγαπημένους τους που είχαν χαθεί.

Ξέθαψαν και τη μουσική καλύβα και την άφησαν να αναπνεύσει καθαρό αέρα.

Ο αέρας γέμισε από χαρές και θρήνους. Οι ψυχές των ζωντανών συναντήθηκαν με αυτές των πεθαμένων σε έναν τελευταίο αποχαιρετισμό.

Ο Ονγκάκουκα, μετά από ώρες παλεύοντας με την άμμο, κάθισε εξασθενημένος στο αγαπημένο του δέντρο. Η Σινμόκου ήταν άφαντη. Δεν είχε καταφέρει να τη βρει. Χωρίς να μπορεί να αντέξει τον πόνο, ξέσπασε σε λυγμούς.

«Ονγκάκουκα, σήκω, τινάξου και ξεκίνα προς τη σπηλιά»

Ο Ονγκάκουκα ξαφνιασμένος τινάχτηκε όρθιος. Είχε ξεχάσει ότι το δέντρο έβλεπε όλο το χωριό.

Τρέχοντας φώναξε ένα ευχαριστώ γεμάτο ευγνωμοσύνη και έφτασε στη σπηλιά στις όχθες του ποταμού του Ότο.

Θαρρεις και χέρι Θεού την είχε προστατέψει. Το άνοιγμά της έμεινε άθικτο από την άμμο, ανοιχτό, να μπορεί να περάσει μέσα.

«τι λέτε πάμε για ύπνο; Πέρασε η ώρα»

«γιαγιά τώρα; Δε θα μας πεις αν ο Ονγκάκουκα βρήκε τη Σινμόκου; Κάθε φορά στο καλύτερο μάς κόβεις»

«και αύριο μέρα είναι» και μ'αυτά τα ίδια κάθε βράδυ λόγια, αγκάλιασε και φίλησε τα εγγονάκια της. «καληνύχτα», «καληνύχτα», «καληνύχτα». Έσβησε το φως και έκλεισε απαλά την πόρτα.

«Γιαγιά;» φώναξε ο Μίλτον ξανά,

Το κεφάλι της γιαγιάς ξεπρόβαλε από το άνοιγμα.

«γιαγιά όταν θα γεννηθεί η Αγγελική πώς θα χωράμε όλοι μαζί στην πολυθρόνα;»

Αυτή τη φορά χαμογελώντας η γιαγιά μπήκε στο δωμάτιο, πήγε και φίλησε ξανά τα κεφαλάκια των παιδιών και απάντησε και στους δύο. «Στην αγαπημένη αγκαλιά χωράνε πολλά παιδιά. Όταν γεννηθεί, θα δείτε το μαγικό.»

«Έλεγα να την κρατάω εγώ αγκαλιά, που είμαι μεγαλύτερος» πετάχτηκε ο Οδυσσέας.

«ναι αλλά εγώ το σκέφτηκα πρώτος» ξανά μίλησε ο Μίλτον.

«όταν γεννηθεί θα την κρατάμε αγκαλίτσα όλοι μαζί» και μ'αυτά τα λόγια ξανά έκλεισε την πόρτα πίσω της.

Η Χόκο

Η Χόκο αποχαιρέτησε το καραβάνι με ανάμεικτα

συναισθήματα.

Ήταν βρέφος όταν έσμιξε μαζί του και από τότε αποτελούσε μόνιμο μέλος του. Τη φρόντιζαν οι γυναίκες που μαγείρευαν σ'αυτό. Μία από αυτές την αγκάλιασε με θέρμη. Μόλις πρόσφατα είχε γεννήσει ένα πανέμορφο αγοράκι, και έτσι έχοντας ακόμη αρκετό γάλα, μπόρεσε να τη θηλάσει σα δικό της παιδί.

Το όνομα του αγοριού ήταν Τάϊο⁸. Ο Τάϊο είχε μόνο 3 μήνες διαφορά από τη Χόκο, αλλά όσο περνούσαν τα χρόνια γινόταν ένα δυνατό και γεροδεμένο αγόρι σε αντίθεση με τη Χόκο που ήταν μικροκαμωμένη. Περνούσαν αμέτρητες ώρες μαζί, μεγαλώνοντας σαν αδέρφια.

⁸ Τάϊο: σημαίνει Ήλιος στα Ιαπωνικά

Μέχρι τα 9 τους χρόνια είχαν ταξιδέψει σε πολλά μέρη. Για καλή τους τύχη, το караβάνι έμενε σε κάποια από αυτά αρκετές ημέρες, και έτσι είχαν το χρόνο να περιπλανηθούν και να παίξουν με τη ψυχή τους ανοίγοντας τα μάτια τους με τα καινούργια που γνώριζαν.

Σ'ένα από αυτά τα ταξίδια, επισκέφτηκαν την πόλη Χαρού⁹. Ήταν μια πόλη γεμάτη άνθη λεβάντας. Εκτάσεις ολόκληρες χρωματισμένες λιλά από το όμορφο λουλούδι, με σπιτάκια ανάμεσά τους με κόκκινες σκεπές, που στα άκρα τους κυμάτιζαν σα να ήθελαν να φτάσουν τον ουρανό. Έμειναν μια ολόκληρη εβδομάδα που στα παιδιά έμεινε στη μνήμη τους χαραγμένη για την ομορφιά της, τις όμορφες ευωδιές και τα ζωντανά χρώματα της φύσης.

Υπήρχαν όμως και ταξίδια δύσκολα, γεμάτα κακουχίες από το κρύο και από τη δυσκολία του εδάφους. Διέσχιζαν χώρες αχανείς και κατά την μετακίνησή τους περνούσαν από στέπες όπου έβλεπες άγρια άλογα να τρέχουν με καβαλάρηδες σκληροτράχηλους. Αυτοί οι άνθρωποι έφτιαχναν τις

⁹ Χαρού: σημαίνει Άνοιξη στα Ιαπωνικά

στρογγυλές καλύβες τους με χοντρά καλάμια και τις σκέπαζαν με τσόχα και δέρματα ζώων. Έπιναν το γάλα της φοράδας και έφτιαχναν γιαούρτι που το αντάλλασσαν με τα εμπορεύματα του καραβανιού. Όλη η ζωή των παιδιών μετριόταν με τα μέτρα που διένυαν οι τροχοί του καραβανιού και, αν ήταν να γράψουν τι είδαν και τι έζησαν, δεν θα τους έφθανε ούτε όλο το μελάνι του κόσμου.

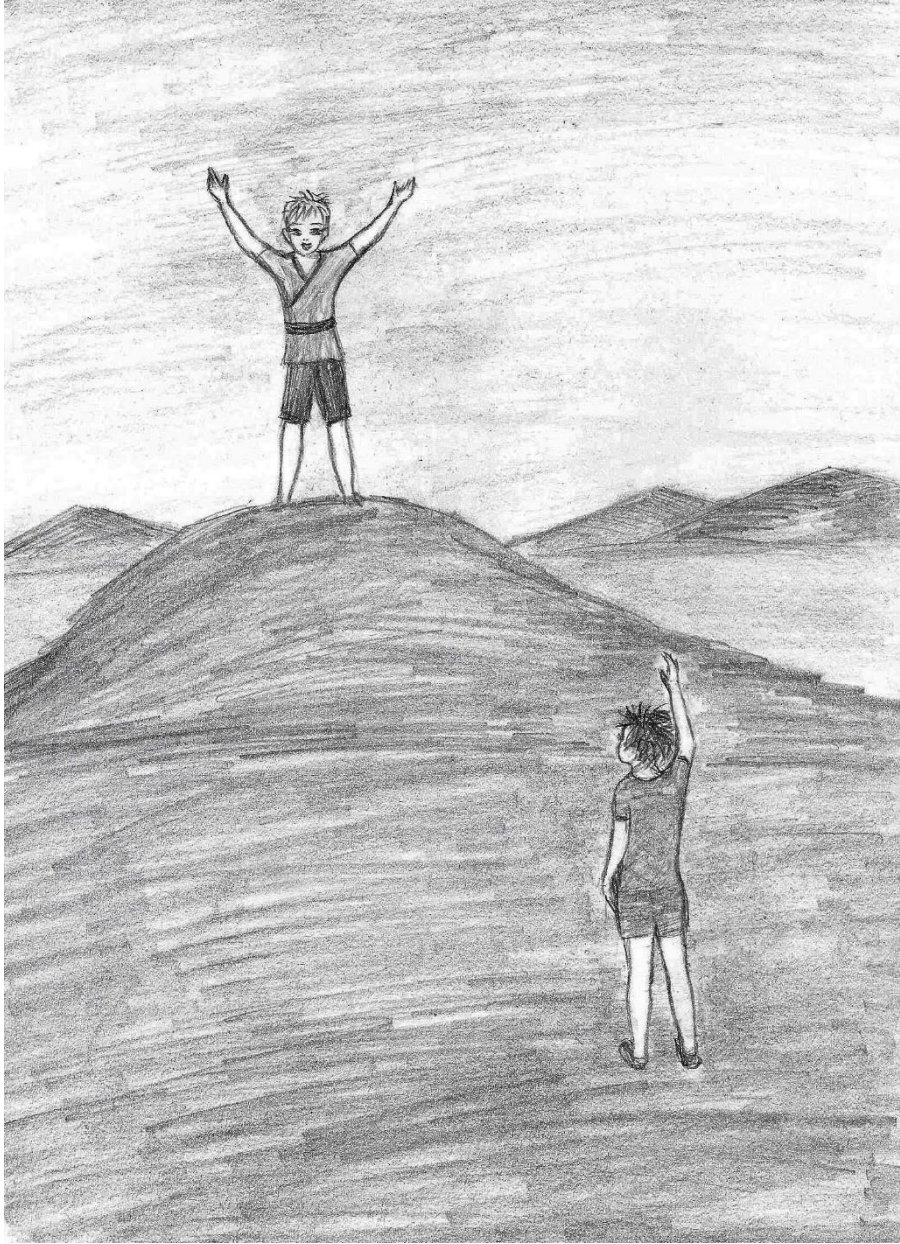
«Χόκο;»

«Ναι, Τάϊο»

«δε θα χωρίσουμε ποτέ»

Είχαν ξαπλώσει και τα δύο στο πράσινο και γελούσαν με το γαργαλητό και το φτέρνισμα που προκαλούσαν τα λουλούδια ανάμεσά τους.

Η Χόκο αυθόρμητα του έδωσε ένα πεταχτό φιλή στο μάγουλο και σηκώθηκε να τρέξει στο λιβάδι. Την ακολούθησε και ο Τάϊο, που γρήγορος την προσπέρασε, για να ανέβει σ'ένα λοφάκι και να προσποιηθεί τον πολεμιστή που κατέκτησε το κάστρο!

«MAMA!!!!!!!!!!!!!!»

«τι είναι Όλγα μου και με τρομάζεις; Ααα!»

τρόμος με αίματα μαζί..

«Λυπάμαι πολύ! Πραγματικά λυπάμαι! Κάναμε ό,τι μπορούσαμε αλλά δεν καταφέραμε να το σώσουμε. Όλγα δεν ξέρω τι να πω.» ο γιατρός με σκυμμένο το κεφάλι βγήκε από το δωμάτιο της Όλγας.

Από το διάδρομο, σα να ακούστηκε κλάμα μωρού. Η γιαγιά βιάστηκε να κλείσει την πόρτα.

«Θα βγούμε σε τρεις μέρες και θα πάμε σπίτι και θα περάσουν όλα.. Θα δεις ψυχή μου, θα περάσουν» και μ' αυτά τα λόγια έκλαψαν μάνα και κόρη.

Οι φωνές

«Watashi o tsurete ikanaide¹⁰ Watashi wa

hoshikunai¹¹» ούρλιαξε η Χόκο. Σηκώθηκε ιδρωμένη από το πρόχειρο στρώμα που κοιμόταν. Ξύπνησε και ο Τάιο τρομαγμένος. «Τι συνέβη; Χόκο είσαι καλά;» ρωτούσε ανήσυχος.

Η Χόκο όμως δεν τον άκουγε, έκλεινε τα αυτιά της με δύναμη, σα να την τρέλαινε ένας αόρατος ήχος. Συνέχιζε να μιλάει δυνατά κοιτώντας ευθεία μπροστά της το κενό.

«Χόκο, Χόκο μίλησέ μου, τι έπαθες; Να φωνάξω τη μαμά;»

Έφτασε και η μητέρα του Τάιο, αναστατωμένη από τις φωνές. Είχε ακούσει τα παιδιά και ανησύχησε. Πήρε τη Χόκο μαλακά από το χέρι, την αγκάλιασε ζεστά, της κράτησε και κείνη το κεφαλάκι της, το σκέπασε

¹⁰ Watashi o tsurete ikanaide: μην με πάρετε στα Ιαπωνικά

¹¹ Watashi wa hoshikunai: δε θέλω

με τα χέρια της σα να ήθελε να το προστατέψει και έμεινε σιωπηλή μέχρι να ηρεμήσει η μικρή.

Σε λίγο, η Χόκο είχε συνέλθει. Έβαλε τα κλάματα και αγκάλιασε ακόμη πιο σφιχτά τη μητέρα του Τάϊο. «Γιασί,¹² μη με αφήσετε να με πάρουν» έλεγε και ξανά έλεγε μέσα στα αναφιλητά της. Η Γιασί την καθησύχασε και την βοήθησε να ξαπλώσει δίπλα στον Τάϊο. Σκέπασε τα παιδιά με την κουβέρτα τους και ξάπλωσε και κείνη δίπλα τους να κοιμηθούν όλοι μαζί.

Καθώς περνούσε ο καιρός, η Χόκο όλο και πιο συχνά άκουγε τις φωνές στο κεφαλάκι της. Μιλούσε μαζί τους για ώρες και γύριζε θυμωμένη και άγρια στην άμαξα που είχε τα πράγματά της. Ερχόταν και ο Τάϊο μαζί της, καθόταν δίπλα της χωρίς να ξέρει πώς να βοηθήσει τη φίλη του. Η Γιασί ανησυχούσε και κείνη. Είχε καταλάβει, αλλά πώς να μιλήσει στα παιδιά. Σκεφτόταν το γιο της, θα πονούσε πολύ, .. σκεφτόταν τη Χόκο, θα ορφάνευε για δεύτερη φορά. Πώς να αντέξει ένα μικρό κοριτσάκι τόσους αποχωρισμούς;

¹² Γιασί: Ανατολή στα Ιαπωνικά

Αυτά σκεφτόταν η Γιασί και δε μπορούσε να κοιμηθεί, ενώ το καραβάνι συνέχιζε το δρόμο του. Είχε κουραστεί και κείνη όλη της τη ζωή σε μια άμαξα. Πολλές φορές ονειρευόταν ένα σπίτι ανάμεσα στα δέντρα, στα λουλούδια, μ' ένα όμορφο τζάκι στο δωμάτιο, να κουρνιάζουν όλοι στη θαλπωρή του, με όμορφα ζεστά κρεβατάκια, .. σκεφτόταν πολλά, έκανε όνειρα που το πρωί τα άφηνε να διαλυθούν στη σκόνη που άφηνε πίσω του το καραβάνι.

Η μεγάλη απόφαση

«Χόκο, Τάιο, θέλω να σας μιλήσω. Ελάτε λίγο
ψυχούλες μου»

Το καραβάνι είχε διανυκτερεύσει σε μια κοιλάδα μαγευτική. Πόσο λάτρευαν τα παιδιά τα λουλούδια, το ίδιο και κείνη. Δεν χόρταινε να βλέπει τα χρώματα που απλώνονταν μπροστά τους. Η Γιασί τα πήρε και κάθισαν όλοι μαζί κάτω από τη σκιά ενός δέντρου, μακριά από τον υπόλοιπο κόσμο του καραβανιού.

Κάθισαν για λίγο σιωπηλοί. Η κοιλάδα μπροστά τους ήταν γεμάτη από κίτρινα, μωβ και κόκκινα άνθη. Άφησαν το βλέμμα τους να ξεκουραστεί και σε λίγο η Γιασί ξεκίνησε να μιλάει κοιτάζοντας τη Χόκο τρυφερά.

«Γνώρισα τον πατέρα σου πριν εννέα χρόνια σ'ένα από τα ταξίδια του με το καραβάνι. Είχε έρθει μεταφέροντας γλυπτά για να τα πουλήσει στην απέναντι Χώρα. Καλός άνθρωπος! Είχε την ηρεμία

και τη σοφία ανθρώπου που μεγάλωσε μόνος του στη φύση. Μόλις είχε γνωρίσει τη μητέρα σου. Κατάλαβα ότι ήταν πολύ ερωτευμένος μαζί της. Ξέρεις, οι ερωτευμένοι άνθρωποι φαίνονται από τη λάμψη που αποκτούν. Τους κοιτάξεις και νιώθεις και συ αυτό το όμορφο φως. Ακόμη και όταν χαμογελούν, το χαμόγελό τους είναι διαφορετικό από τα άλλα, έχει κάτι γλυκό και ζεστό που μαγεύει όσους το αντικρίζουν. Έτσι και ο πατέρας σου, Χόκο, έλαμπε και βιαζόταν να τελειώσει τις δουλειές του για να γυρίσει γρήγορα στη μητέρα σου.

Στην επιστροφή, είδαμε από μακριά ένα βαρύ σύννεφο. Καταλάβαμε τι ήταν. Η φύση κάποιες φορές θυμώνει μαζί μας και, στο θυμό της επάνω, μας δείχνει την υπερφυσική της δύναμη.

Ήταν αμμοθύελλα! Όταν ξεκινάει, σκεπάζει τα πάντα. Έχει τέτοια ορμή που δε μπορείς να προχωρήσεις. Σταματήσαμε το καραβάνι για να μη πέσουμε πάνω της. Τη βλέπαμε από μακριά αμείλικτη να θάβει το χωριό σου. Ο Ονγκάκουκα μάς παρακαλούσε να προχωρήσουμε αλλά εμείς δεν τον

ακούγαμε. Έπρεπε να περιμένουμε να περάσει η θύελλα.

Μόλις διαλύθηκε το σύννεφο, ξεκινήσαμε. Σε τρεις ημέρες ήμασταν εκεί, όμως το χωριό είχε όλο θαφτεί. Τότε ο πατέρας σου έτρεξε σ'ένα δέντρο που γνώριζε. Είχε φτιάξει, όπως έμαθα αργότερα, μία μουσική καλύβα σ'αυτό.

Μέτρησε αποστάσεις, προσανατολίστηκε, και μας κατηύθυνε στα σημεία που έπρεπε να σκάψουμε όλοι μαζί, για να ξεθάψουμε το χωριό.

Σύντομα, βουνά από άμμο είχαν σχηματιστεί σε πλευρές του. Κάποιοι σώθηκαν, άλλοι δυστυχώς.. δεν τους προλάβαμε • πέθαναν από ασφυξία.

Ο πατέρας σου, ξεθάβοντας, έψαχνε να βρει τη μητέρα σου. Όταν απελπίστηκε, επέστρεψε στη μουσική καλύβα να βρει απαντήσεις. Το δέντρο τού μίλησε και έτρεξε να τη βρει στη σπηλιά δίπλα στο ποτάμι. Τη βρήκε ξαπλωμένη με σένα αγκαλιά. Είχε γεννήσει μέσα στην αντάρα, προστατευμένη από το βάθος της σπηλιάς. Ίσα που πρόλαβε να της μιλήσει. Ήταν σαν να τον περίμενε και, μόλις τον είδε, έκλεισε τα μάτια της για πάντα.

Ήμουν έξω από τη σπηλιά και τα είδα όλα.

Βγήκε αλαφιασμένος με σένα στην αγκαλιά του, σε φίλησε στο μέτωπο και σε έδωσε σε μένα να σε κρατήσω. Έκλαιγες γιατί πεινούσες. Κάθισα σ'ένα βράχο και άρχισα να σε θηλάζω. Ήσουν πανέμορφο μωρό, ένα γλυκύτατο κοριτσάκι αλλά και πεινασμένο.»

Συγκινημένη με ένα αχνό χαμόγελο στα χείλη της, η Γιασί αγκάλιασε τη Χόκο που την ένιωσε να κλαίει βουβά.

«Γιασί; Ο μπαμπάς μου; Πού είναι;»

«δεν άντεξε Χόκο τον πόνο. Μπήκε στο ποτάμι και τα ερμητικά νερά του τον παρέσυραν στη θάλασσα. Δεν τον ξαναείδαμε ποτέ»

«γιαγιά; Λες και η Αγγελικούλα γι'αυτό να έφυγε στον ουρανό; Λες να την πόνεσα που ρώτησα αν θα χωράμε όλοι στην αγκαλιά σου;» ένας λυγμός βγήκε από τη φωνούλα του Μίλτον.

«όχι, αγοράκι μου, όχι! Κάποιες φορές οι ψυχές των ανθρώπων έρχονται για λίγο, μας χαιρετάνε, μας αφήνουν το μήνυμά τους και μετά φεύγουν ξανά επάνω»

«και τι ήθελε γιαγιά να μας πει η Αγγελική;»

«δεν ξέρω πουλάκια μου, θέλει χρόνο να μάθουμε» και μ'αυτά τα λόγια αγκαλιάστηκαν όλοι μαζί, γιαγιά, κόρη, εγγονάκια, και θρήνησαν. Θρήνησαν για το μωράκι που έφυγε, για όσους αγάπησαν και δεν ήταν δίπλα τους, έκλαψαν μ'ένα λυτρωτικό πόνο για να αφήσουν χώρο για τη χαρά που έρχεται.

Η επιστροφή

Η Γιασί συνέχισε, «Χόκο, πρέπει να γυρίσεις στο

χωριό. Πρέπει να πας στη μουσική καλύβα. Εκεί το δέντρο θα σου μιλήσει. Εκεί θα βρεις τις απαντήσεις για τις φωνές που ακούς. Εκεί είναι οι ρίζες σου παιδί μου.»

«και θα σας αφήσω; Τάϊο;» ένωσε απελπισία και γύρισε στον αγαπημένο της φίλο που την αγκάλιασε. «δεν θα σ'αφήσω Χόκο! Μαμά θα πάω και γω μαζί της» «δε γίνεται αγόρι μου. Όχι ακόμη, είσαι πολύ μικρός. Εμείς πρέπει να προχωράμε με το καραβάνι. Εδώ είναι η ζωή μας»

Η Χόκο τούς έβλεπε από μακριά καθώς απομακρυνόταν το καραβάνι, να γίνονται κουκίδες στον ορίζοντα. Είχε ακόμη στα αυτιά της τα λόγια του Τάϊο. «Θα έρθω να σε βρω, στο ορκίζομαι θα έρθω»

Προχώρησε αβέβαιη. Το μέρος τής ήταν άγνωστο. Έπρεπε μόνη της να περάσει τη δοκιμασία. Έπρεπε

να αντιμετωπίσει τις φωνές που άκουγε, να μην τις αφήνει να την τρομάζουν. Έπρεπε να μάθει να τις ησυχάζει, να τις εξημερώσει μέχρι να τις ορίζει.

Το χωριό ήταν στο πόδι. Ένα μελίτσι που έσφυζε από ζωή και κίνηση. Κάποιος την πρόσεξε, η Χόκο τρόμαξε και κρύφτηκε πίσω από ένα δέντρο. Σκαρφάλωσε σ'ένα λόφο και προσπάθησε να μαντέψει ποιο είναι το δέντρο που μιλάει, ώστε να βρει τη μουσική καλύβα. Τα σπιτία όμως ήταν πολλά, και δεν ταίριαζαν με την περιγραφή της Γιασί. Με τα χρόνια το χωριό του Ότο είχε πληθύνει και εδώ και εκεί ξεπετάγονταν μικρά σπιτάκια, όλα όμοια μεταξύ τους, που δύσκολα ξεχώριζες.

Προσεκτικά προχώρησε μέσα στο χωριό. Ένιωθε παράταιρη, διαφορετική. Κι όμως, η Γιασί τής είπε ότι ανήκε εκεί, ότι αυτές ήταν οι ρίζες της. Όμως εκείνη, απ'όταν θυμόταν τη ζωή της, ταξίδευε.

«Μήπως ξέρετε πού είναι η μουσική καλύβα;» τόλμησε και ρώτησε ένα γέροντα που καθόταν έξω από την πόρτα της καλύβας του.

«ποια είσαι;»

«είμαι η Χόκο»

«ποιανού είσαι;»

«της Σινμόκου και του Ονγκάκουκα» απάντησε η μικρή

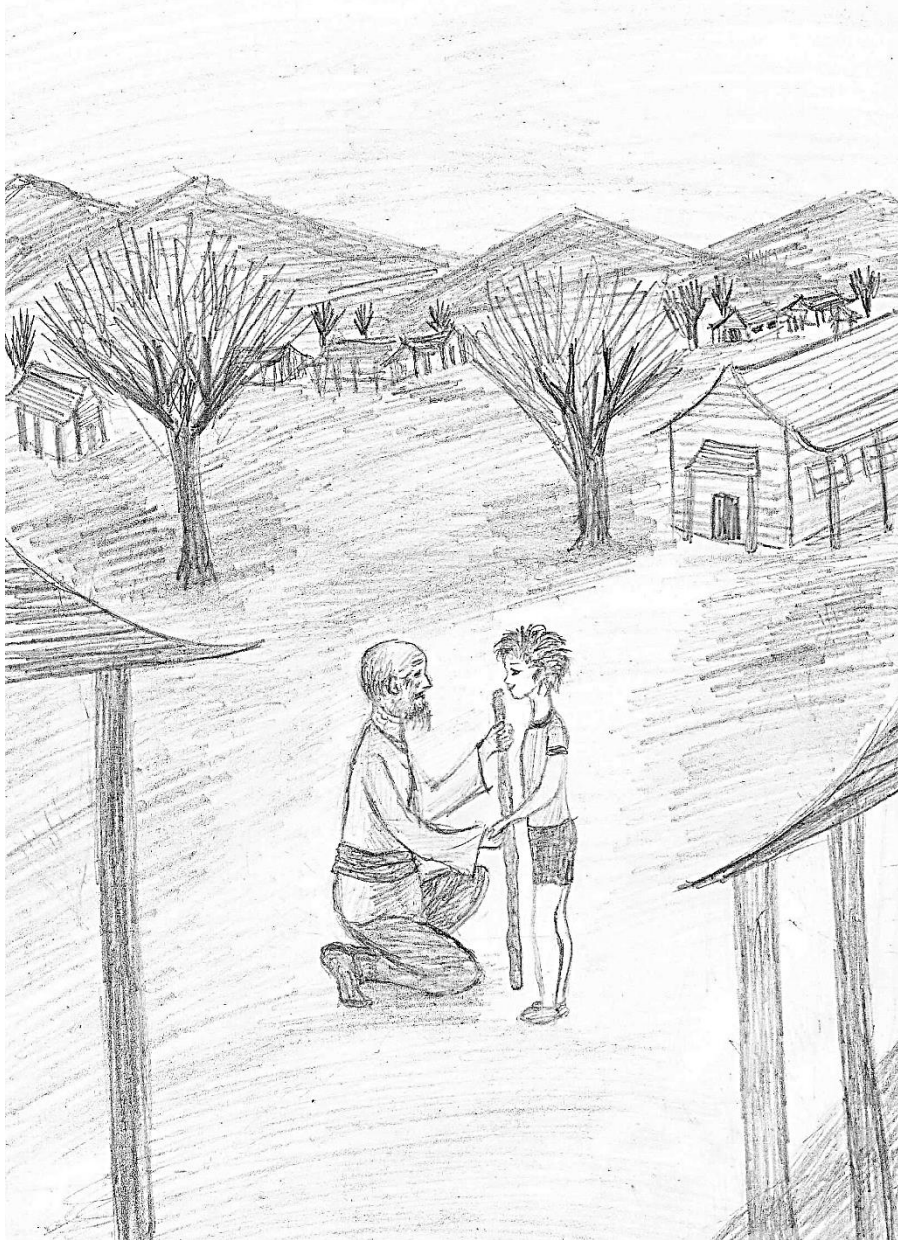
Ο γέροντας σηκώθηκε όρθιος. Κοίταξε καλά τη μικρή, την πήρε από το χέρι και την οδήγησε στη μουσική καλύβα. Πριν φύγει, γονάτισε όσο του επέτρεπαν τα χρόνια του, έφτασε στο ύψος της μικρής, και της είπε. «Οι γονείς σου ήταν πολύ άξιοι άνθρωποι. Ο πατέρας σου έσωσε το χωριό. Εγώ δε θα ζούσα αν δεν ήταν αυτός. Ίσως να έζησα τόσα χρόνια για να μπορέσω να ανταποδώσω τη χάρη. Λέγομαι Νισχι¹³. Θυμάσαι πού είναι η καλύβα μου;»

Η μικρή κούνησε καταφατικά το κεφαλάκι της.

«Μόλις τελειώσεις με τη μουσική καλύβα, θα έρθεις στην καλύβα μου να μείνεις. Έχει χώρο να κοιμάσαι και να διαβάζεις. Πηγαίνεις σχολείο;»

Η μικρή έγνεψε αρνητικά.

¹³ Nishi: Δύση στα Ιαπωνικά

«Θα φροντίσουμε και γι' αυτό», συμπλήρωσε ο Νισι.
«Θα μου έδινε μεγάλη χαρά, αν μπορούσες να με
φωνάζεις παππού.»

Η Χόκο χαμογέλασε για πρώτη φορά. Φαινόταν πραγματικά καλός άνθρωπος• ίσως και να της έλλειπε ένας παππούς.

Τον κοίταξε άλλη μία φορά, και μπήκε στην μουσική καλύβα.

Κοίταξε μέσα και είδε το δέντρο να έχει κατεβάσει το ένα του κλαδί στο ύψος της. «*Ανέβα Χόκο*» και μ'αυτά τα λόγια, σαν να την έσπρωξε ελαφρά να ανέβει επάνω του. Πράγματι η Χόκο, πήδησε πάνω στο κλαδί και αυτό με φόρα την ανέβασε ψηλά. Σχεδόν την έκανε να πετάξει στο πιο ψηλό του κλαδί, πάνω από τη σκεπή. Την ανέβασε στην κορυφή του, εκεί που μπορούσε να δει όλο το χωριό από ψηλά, να αναπνεύσει τον καθαρό αέρα, να ξεπλύνει όλες τις φωνές από το κεφαλάκι της.

«Χόκο, όταν οι φωνές έρχονται, θα τρέχεις σε μένα και θα σ'ανεβάζω τόσο ψηλά. Σ'αυτό το ύψος αυτές εξαφανίζονται γιατί φοβούνται και μαζεύονται. Εδώ θα είσαι ελεύθερη»

Η Χόκο ανέπνευσε αχόρταγα, κοίταξε όλο το χωριό για πρώτη φορά με χαρά. Ένωθε υπέροχα σ'αυτό το

ύψος, ένιωθε ελεύθερη! Ένωσε ασφάλεια στην κορυφή του.

Φώναξε με χαρά και έξαψη «πώς να σε φωνάζω!»

Το δέντρο σα να υποκλίθηκε «Αι¹⁴» της φώναξε.

«Αι, σ'ευχαριστώ!!!»

Η Χόκο ήξερε ότι πολλά όμορφα θα ερχόντουσαν, ότι πα θα ένιωθε την ασφάλεια ενός σπιτιού και μιας πανέμορφης κορφής στο αγαπημένο της δέντρο. Θα είχε τον αγαπημένο της παππού, θα μάθαινε να παίζει κότο, θα αποκτούσε πολλούς φίλους και ίσως να ξανάβλεπε τον αγαπημένο της Τάϊο και την αγαπημένη της Γιασί και να ζούσαν όλοι μαζί, σα μια ευτυχιομένη οικογένεια, αυτή που είχε τόσο ανάγκη! Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη σκέψη της και τους είδε από μακριά να έρχονται.

«Αι, βοήθησέ με να κατέβω, ήρθαν!» φώναξε η μικρή με ενθουσιασμό!

Το δέντρο τούς είχε δει ήδη από μακριά να γυρίζουν μ'ένα άλογο. Είδε τη Γιασί να ρωτάει και κείνη το

¹⁴ Αι: αγάπη στα Ιαπωνικά

γέροντα. Έβλεπε τον Τάιο να έρχεται τρέχοντας στη φίλη του για να την αγκαλιάσει..

Η καινούργια μέρα

«Ίτσι, νι, σαν, γιον, γκο, ρόκου, νάνα, χάτσι, κίου,

τζου¹⁵». Ο Τάϊο και η Χόκο γυρνούσαν από το σχολείο τραγουδώντας τους αριθμούς από το 1 έως το 10. Έτρεχαν και γελούσαν με την παραμικρή αστεία γκριμάτσα που έκαναν. Αγαπούσαν και οι δύο το σχολείο, και ιδίως τη δασκάλα τους. Κάθε μέρα μάθαιναν και κάτι καινούργιο που ανυπόμονα έτρεχαν να το μοιραστούν με τον παππού και τη Γιασί.

Όταν έφταναν σπίτι, μια όμορφη φωτιά έκαιγε στο τζάκι, και το τραπέζι ήταν γεμάτο από νόστιμα φαγητά. Η Γιασί τα αγκάλιαζε και κάθονταν όλοι μαζί να πουν τα νέα της ημέρας τους με τον παππού να τους αφηγείται αστείες ιστορίες από τα παιδικά του χρόνια.

¹⁵ Ίτσι, νι, σαν, γιον, γκο, ρόκου, νάνα, χάτσι, κίου, τζού: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 στα Ιαπωνικά

Η Χόκο επισκεπτόταν καθημερινά το αγαπημένο της δέντρο, ανέβαινε στην κορυφή του και καθάριζε την σκέψη της από όλες τις φωνές. Σιγά σιγά είχε μάθει να τις καθουχάζει και να χαίρεται την παρέα του Τάιο και των φίλων της.

Κάθε βράδυ κοιμόντουσαν με το τραγούδι της μουσικής καλύβας. Οι αέρηδες είχαν εξασκηθεί και αυτοί, και έπαιζαν όμορφη μουσική για τους κατοίκους του χωριού του Ότο.

Τα χρόνια πέρασαν, τα παιδιά μεγάλωσαν και έγιναν δύο πανέμορφοι νέοι που αγαπήθηκαν πολύ• παντρεύτηκαν, έκαναν παιδιά, που και αυτά με τη σειρά τους σκαρφάλωναν και έβλεπαν όλο το χωριό από την κορυφή του Άι.

Και ζήσαν αυτοί καλά και μεις καλύτερα!

«ωραίο ήταν το παραμύθι» μίλησε πρώτος ο Οδυσσέας.

«ναι» συμφώνησαν όλοι μαζί

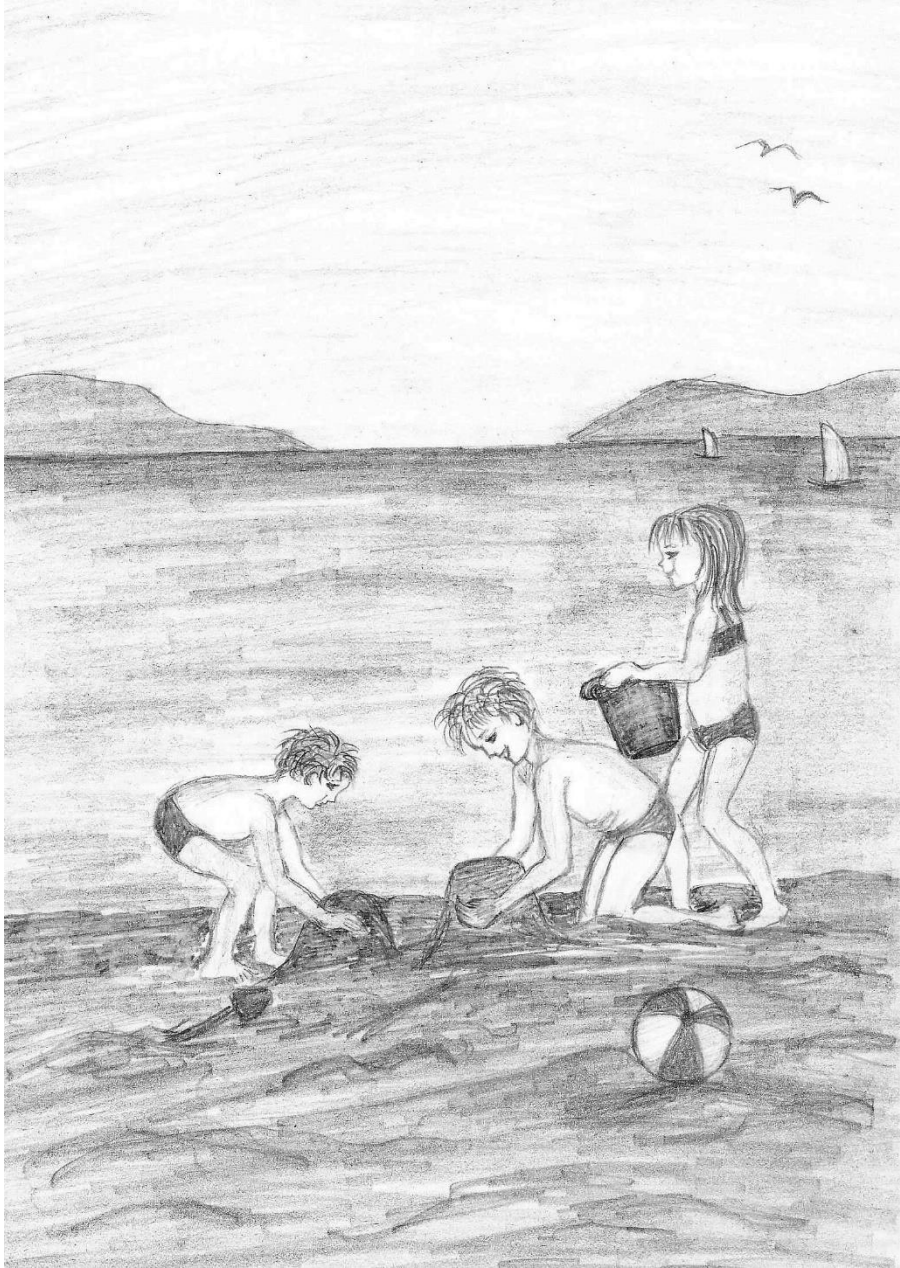
«τι λέτε; Πάμε μια εκδρομούλα στη θάλασσα να περάσουμε και μεις καλύτερα;» ρώτησε η γιαγιά με γέλιο μιμούμενη το τέλος του παραμυθιού.

«ναι» απάντησαν ομόφωνα.

Σηκώθηκαν να ετοιμαστούν. Η ημέρα ήταν πραγματικά πανέμορφη! Ένας λαμπερός ήλιος φώτιζε και ζέσταινε με τις ακτίνες του στο κέντρο του ουρανού.

Πριν μπουν στο αυτοκίνητο, αφού γέμισαν το πορτμπαγκάζ με σάντουιτς, δροσερό νερό, κουβαδάκια και φτυαράκια, άρχισε να φυσάει ένα δροσερό αεράκι, σαν να φούσκωνε το πανί για το όμορφο ταξίδι που ξεκινούσε.

Η γιαγιά, καθισμένη στην πετσέτα πάνω στην άμμο, έβλεπε τα εγγονάκια της να κτίζουν κάστρα και να πλατσουρίζουν. Είδε και την κόρη της, ένιωσε υπερηφάνεια, καμάρι, γι' αυτό που είχε γίνει, μία όμορφη δυνατή γυναίκα. Την είδε να συζητάει μ' έναν όμορφο άντρα που και αυτός είχε ένα κοριτσάκι που έπαιζε με τα μικρά.

Τώρα που τους ξαναέβλεπε καλύτερα, έχοντας καθαρίσει τις σκέψεις από το μυαλό της, σαν να τους είδε να λάμπουν, σα να είδε αυτό το χαμόγελο που έλεγε η Γιασί στο παραμύθι. Ένα δεύτερο μεγάλο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη της γιαγιάς, και η σκέψη της συμπλήρωσε «και ζήσαμε εμείς καλύτερα»

ΤΕΛΟΣ